Lietas Nr. 11370083013
Lietas arhīva Nr. K07-0100-14/5

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Aizkrauklē, 2014.gada 9.janvārī

Aizkraukles rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnese L.Baltmane-Zepa,

ar tiesas sēžu sekretāri A.Frolovu,

piedaloties prokuroram J.Duberim,

izskatīja atklātā tiesas sēdē krimināllietu /R.K/, /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 262.panta otrās daļas.

Tiesa

konstatēja:

/R.K/ vadīja transportlīdzekli bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām (transportlīdzekļa vadīšana tiesības noteiktā kārtībā nav iegūtas), atrodoties alkohola ietekmē.

2013.gada 25.decembrī ap pulksten 19.50 /R.K/ Pļaviņu novadā pa Daugavas ielu virzienā no Atvaru ielas uz Dzirnavu ielas pusi vadīja automašīnu Audi A6, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām (tās noteiktā kārtībā nav iegūtas), būdams alkohola reibumā. Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības policijas Satiksmes uzraudzības un koordinācijas biroja darbinieki apturēja /R.K/ vadīto automašīnu, veica /R.K/ alkohola koncentrācijas pārbaudi izelpojamā gaisā, kurā konstatēja alkohola koncentrāciju 1,45 promiles un atkārtotā mērījumā 1,43 promiles, kas atbilst alkohola koncentrācijai asinīs, par ko sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA/numurs/.

Ar šādām darbībām /R.K/ izdarīja Krimināllikuma 262.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Tiesas izmeklēšanā apsūdzētais savu vainu atzina pilnībā viņam izvirzītajā apsūdzībā par Krimināllikuma 262.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, neapstrīdēja noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskos apstākļus un juridisko kvalifikāciju, izteica lūgumu neveikt pierādījumu pārbaudi.

Prokurors izteica viedokli, ka lietā nav nepieciešams veikt pierādījumu pārbaudi, jo konstatēti Kriminālprocesa likuma 499.pantā paredzētie apstākļi.

Tiesa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.pantu nolēma lietā neveikt pierādījumu pārbaudi, jo apsūdzētais atzina savu vainu izvirzītajā apsūdzībā un lūdza neveikt pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā, tiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav radušās šaubas par apsūdzētā vainīgumu un noziedzīgā nodarījuma juridisko kvalifikāciju. Tiesas sēdē apsūdzētajam izskaidrota pierādījumu pārbaudes neveikšanas procesuālā būtība un sekas.

Ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts, ka apsūdzētā darbības ir pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 262.panta otrās daļas, apsūdzētā vainīgums ir pierādīts. Apsūdzētais ir sodāms, taisot notiesājošu spriedumu, kā to paredz Kriminālprocesa likuma 520.pants.

Tā kā tiesas sēdē pierādījumu pārbaude netika veikta, tad saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 527.panta trešās daļas nosacījumiem pierādījumu analīze un to uzskaitījums spriedumā nav nepieciešams.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantu apsūdzētajam ir piespriežams sods tādā apmērā, kādu nosaka Krimināllikuma 262.panta otrās daļas sankcija, ievērojot Krimināllikuma vispārīgās daļas noteikumus. Krimināllikuma 46.panta otrā daļa paredz, ka, nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, savukārt, nosakot soda mēru, saskaņā ar šī panta trešo daļu tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Turklāt sodam jābūt tādam, lai tas atbilstu Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā norādītajam soda mērķim.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.panta trešās daļas nosacījumiem tiesas izmeklēšanā, pārbaudot apsūdzētā personu raksturojošos datus, tiesa konstatēja, ka apsūdzētais agrāk nav sodīts *(lietas 23.lapa*). Apsūdzētais administratīvi sodīts četras reizes

(lietas 22.lapa). Tiesas sēdē apsūdzētais paskaidroja, ka strādā SIA /Nosaukums/, viņa apgādībā ir divi mazgadīgi bērni.

Atbilstoši Krimināllikuma 7.pantam izdarītais noziedzīgais nodarījums klasificējams kā mazāk smags noziegums, ko izdarot, apsūdzētais apdraudējis gan savu, gan citu drošību transportlīdzekļu kustības sistēmā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu par apsūdzētā atbildību mīkstinošo apstākli tiesa atzīst to, ka apsūdzētais atzinis savu vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.pantu tiesa nekonstatē apsūdzētā atbildību pastiprinošos apstākļus.

Krimināllikuma 262.panta otrās daļassankcija paredz sodu brīvības atņemšanas veidā uz laiku līdz vienam gadam vai īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai piespiedu darbu, vai naudas sodu, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz laiku līdz pieciem gadiem un konfiscējot mantu vai bez mantas konfiskācijas.

Atbilstoši Krimināllikuma 35.panta otrajai daļai soda mērķis ir aizsargāt sabiedrisko drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Saprotot noziedzīgu nodarījumu kā netaisnīgumu, ko radījusi pārkāpēja darbība vai bezdarbība, ikvienā konkrētā gadījumā ir svarīgi izvēlēties un piemērot pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un maksimāli atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja interesēm *(skat. A.Judins. Krimināsods nav valsts atriebība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Jurista vārds Nr.11 (762), 2013.gada 19.marts, 7.lpp)*.

Tiesa par atbilstīgu un samērīgu, atbilstošu soda mērķim un soda veida ietekmējošajiem apstākļiem, uzskata sodu piespiedu darba veidā, kā to norādīja arī prokurors.

Krimināllikuma 40.pants noteic, ka piespiedu darbs (..) ir piespiedu iesaistīšana sabiedrībai nepieciešamajos darbos, ko notiesātais (..) izcieš, veicot dzīvesvietas apvidū piespiedu darba izpildes institūcijas noteiktos darbus no pamatdarba un mācībām brīvajā laikā un bez atlīdzības.

Piespriežot pamatsodu piespiedu darba veidā, apsūdzētais tiks iesaistīts darbos, kas būs audzinošs sods apsūdzētajam, tiesas ieskatā piespiedu darba izciešanas rezultātā apsūdzētais tiks motivēts laboties.

Izvērtējot citu Krimināllikuma 262.panta otrās daļas panta sankcijā norādīto soda veidu piemērošanu, tiesa secina, ka pamatsods naudas soda veidā apsūdzētajam nav piemērojams. Krimināllikuma 41.panta otrās daļas 2.punktā norādīts, ka par mazāk smaga nozieguma izdarīšanu piemērojams naudas sods piecu līdz simt piecdesmit Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā. Lietas materiālos nav neviena pierādījuma par apsūdzētā ienākumiem, kas pierādītu, ka apsūdzētais būtu spējīgs samaksāt naudas sodu. Turklāt tiesa ņem vērā, ka šis sods aizskartu apsūdzētā divu mazgadīgo bērnu labklājību, kurus, kā norādīja apsūdzētais, viņš uztur.

Piemērot apsūdzētajam par izdarīto mazāk smago noziegumu pamatsodu brīvības atņemšanas veidā, kaut vai īslaicīgu brīvības atņemšanu, tā apsūdzēto izolējot no sabiedrības, nav lietderīgi, jo šāds sods būtu pārāk bargs.

Nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā, ka nav konstatēti apsūdzētā atbildību pastiprinošie apstākļi, taču konstatēts viens atbildību mīkstinošais apstāklis. Piespiedu darbs atbilstoši Krimināllikuma 40.panta pirmajai daļai nosakāms no četrdesmit līdz divsimt astoņdesmit stundām. Tiesa uzskata, ka sods apsūdzētajam nosakāms 100 piespiedu darba stundu apmērā.

Apsūdzētajam ir piemērojams Krimināllikuma 262.panta otrās daļas panta sankcijā paredzētais obligātais papildsods - transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana. Krimināllikuma 262.panta otrās daļas sankcija paredz papildsodu transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku līdz pieciem gadiem. Ņemot vērā apsūdzētā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas laiks ir nosakāms uz diviem gadiem.

Izvērtējot Krimināllikuma 262.panta otrās daļas sankcijā paredzētā papildsoda mantas konfiskācijas piemērošanas iespējamību, tiesa secina, ka papildsods – mantas konfiskācija, šajā gadījumā nevar tikt piemērots, jo transportlīdzeklis, ar kuru apsūdzētais izdarījis Krimināllikuma 262.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgu nodarījumu, nepieder viņam *(lietas 10.lapa)* un līdz ar to daļēja mantas konfiskācija, attiecinot to uz automašīnu Krimināllikuma 42.panta trešās daļas kārtībā, nav piemērojama.

Drošības līdzeklis apsūdzētajam nav piemērots. Tā kā tiesai nav pamata uzskatīt, ka apsūdzētais varētu izvairīties no sprieduma izpildes, tad drošības līdzekļa piemērošanai saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 241.panta trešo daļu nav pamata.

Lietisko pierādījumu un procesuālo izdevumu lietā nav.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499., 511., 512., 520., 527.- 530.pantu tiesa

nosprieda

atzīt /R.K/ par vainīgu Krimināllikuma 262.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar piespiedu darbu uz 100 (viens simts) stundām, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 2 (diviem) gadiem, bez mantas konfiskācijas.

Drošības līdzekli /R.K/ neizraudzīt.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā 10 (desmit) dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas 2014.gada 9.janvāra, sūdzību vai protestu iesniedzot Aizkraukles rajona tiesā.

Pilns spriedums pieejams 2014.gada 9.janvārī plkst.16.00.

Tiesnese L.Baltmane-Zepa